Vorbind, regele se ascunsese după Alice.

— Orice pisică are voie să-l privească pe rege, spuse Alice. Am citit asta într-o carte, dar nu-mi mai amintesc în care.

— În tot cazul trebuie luată de-aci, spuse regele cu hotărîre și o chemă pe regină, care tocmai trecea pe acolo.

— Draga mea, aș dori să poruncești să se ia pisica asta de aci!

Regina avea un singur mijloc să înlăture lucrurile, mari sau mici, care nu-i erau pe plac, și anume să poruncească.

— Tăiați-i capul! (Regina striga într-una așa, fără măcar să știe despre ce este vorba.)

— Mă duc să aduc eu însumi călăul, se grăbi regele să spună și o șterse cît ai clipi.

Alice se gîndi că ar fi bine să vadă cum mai merge jocul, cînd auzi deodată din depărtare glasul reginei, care urla de furie. O auzise și înainte condamnînd la moarte trei dintre jucători, pentru că își pierduseră rîndul. Alicei nu-i plăcea jocul de loc, căci era atîta zăpăceală încît nici nu puteai ști cînd îți vine rîndul; totuși se duse să-și caute ariciul.

Ariciul ei se încăierase cu alt arici, ceea ce i se păru fetiței un prilej foarte nimerit să-l ciocnească pe unul de celălalt. Lebăda ei trecuse însă de partea cealaltă a grădinii, unde încerca în zadar să zboare într-un copac. Pînă să prindă Alice lebăda și s-o aducă înapoi la locul ei, lupta între cei doi arici se isprăvise și amîndoi se făcuseră nevăzuți.

„Nu face nimic — gîndi Alice — căci tot au plecat arcurile din partea asta a terenului.“ Ținu bine lebăda subsuoară ca să nu-i scape și se duse să stea puțin de vorbă cu prietena ei, pisica.

Cînd ajunse la locul unde stătea pisica de Cheshire, se miră foarte mult, căci văzu o mare mulțime adunată în jurul ei. Se

ăcase o ceartă între călău de o parte, și regele și regina de alta. Vorbeau toți o dată, în timp ce mulțimea din jurul lor tăcea și părea foarte stînjenită.

Cum sosi Alice, cei trei împricinați o chemară ca să hotărască cine are dreptate și repetară față de ea toate argumentele; dar fiindcă vorbeau toți o dată, îi fu foarte greu fetiței să înțeleagă ce spun.

Argumentele călăului erau că nu poți să tai un cap dacă nu este și un trup de la care să-l tai, că nu mai făcuse niciodată asemenea treabă pînă acum și că nu avea să se apuce tocmai acum, la bătrînețe, de astfel de lucruri.

Argumentele regelui erau că orice are cap poate fi decapitat și că nu trebuie să îndrugi vorbe necugetate.